

и въ самото Училище, и въобще въ България едва ли не всички условия. Трѣбва, значи — ако въобще се подгатвя за нѣщо — да бѣде за учителъ по словесностъ и литература въ нашитѣ сръдни училища. Двѣтъ пѣрви и най-елементарни условия за това сж: 1) да познава студентътъ непосредствено и основателно (не само да е „прочелъ“!) ония автори и главно ония тѣхни творения, за които ще прѣподава на ученицитѣ си; 2) да умѣе да направи поне елементаренъ естетически анализъ на дадено поетическо произведение, безъ веѣка чужда помощ¹. Нищо подобно не изискватъ отъ студентитѣ по литература нито наредбитѣ, нито традицитѣ на Училището; на-противъ, единъ студентъ може да „свърши“ въ Висшето училище по тая специалностъ, безъ и да подозира, че такива работи сжществуватъ и че тѣ сж за него, като учителъ по литература, отъ пѣрва необходимостъ.

И жалкото положение, въ което се намира така наричаната „литература“ въ нашитѣ сръдни училища, прѣподавана вече почти наврѣдъ отъ възпитаници на Висшето училище, е прѣко слѣдствие на това игнориране нуждитѣ имъ отъ страна на Висшето училище. Неподготвени хора не могатъ, естествено, да прѣподаватъ единъ прѣдметъ, който макаръ да е най-приятния за ученика и за учителя, но е въ сжщото врѣме и най-деликатния: въ рѣдцѣ на профани той се прѣвръща или въ

¹ Безъ туй учителътъ по литература ще „прѣподава“ разборитѣ на разни драми, епопеи и стихотворения, както е изучилъ отъ учебника тѣхнитѣ достоинства: съ чувство на слѣтъ ще описва на ученицитѣ си, какви сж боитѣ,